

[Jørgen Jørgensen.]

ogsaa er til Behandling, om Ændringer i Loven af 4. Marts 1921 om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv, for selv om dette Lovforslag vedtages, bliver den anden Bestemmelse jo staaende, hvis der ikke foretages en Ændring i den, og derfor vil jeg mene, at det vil være nødvendigt at gennemføre det Forslag, som vi har stillet.

Men om disse Ting kan der formentlig opnaas Enighed mellem Ministeren og os. Jeg kan dog vanskeligt tro, at Ministeren vil fastholde Ændringsforslaget under Punkt 8 om den særlige Stilling for Menighedsraadene, hvis det er en kvindelig Ansøger, der indstilles til et Præsteembede, men vil tro, at Ministeren vil være rede til at forhandle om en Løsning, som kan opfylde det Krav, som Ministeren ved tidligere Lejligheder har givet Udtryk for, at en kvindelig Præst ikke skal kunne ansættes imod Menighedsraadets Ønske. Det maa kunne opfyldes uden de særlige Regler, som Ministeren har foreslaaet. For saa vidt skulde der være god Udsigt til, at vi nu kan faa en Løsning paa det Problem, som i mange Aar har delt Vandene. Jeg synes at alting taler for, at der nu kan opnaas et Resultat.

Jeg var noget overrasket ved at høre det ærede Medlem Hr. Hvidberg. Jeg erkender, at det ærede Medlem havde faaet den meget krævende Opgave at skulle søge at forene to fuldkommen modsatte Synspunkter. Det ærede Medlem fremførte mange meget vægtige og gode Grunde til Støtte for Forslaget om, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder. Der er jo ikke Spørgsmaal om, hvor det ærede Medlems Hjerte var, der er heller ikke Spørgsmaal om, hvor det ærede Medlems Forstand var, de var begge forenede i det Synspunkt, at det vil være ret og rimeligt at give Kvinder Adgang til Præstestillinger. Og det ærede Medlem udtalte sig meget stærkt imod den Stilling, som Biskopperne har taget over for Fængselspræsten Ruth Vermehren, og stillede et meget stærkt Krav om, at denne Sag maatte løses paa en anstændig Maade, og fremhævede, at den Stilling, som man havde givet Ruth Vermehren i Øjeblikket, var aldeles uholdbar. Det ærede Medlem argumenterede ogsaa meget dygtigt og klogt imod hele det almindelige Synspunkt, som bliver ført frem imod Kvinders Adgang til Præsteembeder, og det ærede Medlem afviste i og for sig ogsaa Menighedsraadene eller andre bestaaende Organer som egnede til, som særlig kompetente til at udtale sig med større Vægt i dette Spørgsmaal end Rigsdagen.

Men efter at det ærede Medlem havde gjort alt dette klogt og dygtigt, saa tog det ærede Medlem ikke Konsekvensen af sit Standpunkt, men gjorde Forsøg paa samtidig at forsvare et andet Standpunkt, som er stik modsat det, det ærede Medlem i den første Del af sin Tale havde argumenteret for, og saa kom det ærede Medlem i den kedelige Situation, at han ikke vilde tage Konsekvensen af det, som var hans egentlige Mening og hans egentlige Standpunkt. Det beklager jeg. Det kan ikke være det ærede Medlems alvorlige Mening, at Spørgsmaalet om Ruth Vermehrens Stilling og Spørgsmaalet om Valgmenighedens Stilling nede paa Falster skal henstaa, indtil man her i Landet kan blive enig om en Kirkeforfatning. Det kan ikke være det ærede Medlems alvorlige Mening. Vi har haft et kirkeligt Udvalg, der dog ikke forjagede sig, og som gjorde Forsøg paa at finde en Løsning, og som tog en halv Menneskealder til det uden at naa noget Resultat. Der kan ikke være nogen Grund til at tro, at man nu meget hurtigt skulde kunne komme til et Resultat, saa de to foreliggende Tilfælde, som det ærede Medlem med megen Styrke siger anstændigvis maa løses, kan blive løst inden for en rimelig Tid.

Jeg synes, det ærede Medlem har saa fuldkommen Ret i, at der ikke i Gennemførelsen af disse Forslag, hvorefter man giver Kvinder Adgang til Præstestillinger, ligger noget som helst Forsøg paa fra Rigsdagens Side at paatvinge Kirken og Menighedsraadene en Ordning, som vedrører Kirkens indre Liv.

En Gennemførelse af dette Forslag ophæver den Tilstand, som nu bestaar, og som kan være en Hindring for, at de enkelte Menighedsraad kan faa gennemført det, de anser for bedst tjenligt for den Menighed, som de har et Ansvar for. Forslaget paatvinger ikke nogen Menighed i Danmark en kvindelig Præst, men det ophæver den Hindring, som Lovgivningen i Øjeblikket lægger for, at en Menighed kan faa en kvindelig Præst, hvis den ønsker det. Dette kan ikke være noget Indgreb i Kirkens Liv. Det er tværtimod en Udvidelse af Kirkens Frihed, og den bestaaende Ordning er en Hindring for, at Kirken i fuld Frihed kan ordne sine egne Sager.

Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Hvidberg var enig i, at Menighedsraadene ikke kunde afgive Udtalelser paa Kirkens Vegne. Menighedsraadene har en særlig Opgave, en lokal Opgave, i mange Tilfælde en betydningsfuld Opgave i Sognet,